

פֶּרֶק שְׁשִׁי

וְבוֹ יִגְלֶה יוֹחָאי מַפָּה נְדִירָה שֶׁל אֶרֶץ קְסוּמָה

וְיַעֲכֹב מַעֲט אֶת הַיְצִיָּאָה אֶל הַמַּסָּע;

בְּסוּפוֹ שֶׁל דָּבָר יוֹצֵאִים לְדָרֶךְ,

וְגַם נִשְׁבִּים בְּשִׁלּוֹם בְּשֵׁשׁ בַּעֲרָךְ.

"נו, אוֹחָאי, בּוֹא כָּכֶר!" קָרָא יוֹנִי הַקָּטָן בְּחֹסֶר סִבְלָנוּת אֶל זֶה כּפּוֹת הַרְגָּלִים שֶׁהִצִּיץ מִתַּחַת לְשִׁלְחָן הַמִּטְבָּח, אַחַת נְעוּלָה בְּנֻעַל וְהַשְׁנִיָּה לְבוּשָׁה גָּרֵב אֶפֶר.

"רָגַע", עָנָה הָרֹאשׁ שֶׁל זֶה הַרְגָּלִים הִזָּה בְּקוֹל חוֹלְמָנִי, "אֲנִי מְחַפֵּשׁ אֶת הַנֻּעַל שְׁלִי".

"לֹא רָגַע!" פָּקְעָה סִבְלָנוּתוֹ שֶׁל יוֹנִי וְהוּא רָקַע בְּרָגְלוֹ עַל הָרֹצֶפֶה, "עֲשׂוּ, עֲשׂוּ הוֹכִים לְמִטָּה!" הוּא דָּרַשׁ בְּתַקְרָף.

יוֹחָאי הִסִּיעַ אֶת עַצְמוֹ הַחוּצָה. תַּחֲלָה נִרְאָה הַרְגָּלִים שָׁלוֹ לְכָל אֶרְכָן, וְאַחֵר כִּי הִחְלָצָה הַמִּשְׁבָּצֶת בְּכַחַל, וְאָז הוּא הִתְיַשֵּׁב וַיִּשָּׂר אֶת הַמִּשְׁקָפִים שֶׁגָּלְשׁוּ עַל אָפוֹ.

"לֹא־אוֹחָאי אֵין כָּפֶה", אָמַר יוֹנִי.

"בְּאֻמָּת?!" הִתְפַּלֵּא יוֹחָאי וּמִשָּׁשׁ אֶת רֹאשׁוֹ. "רָגַע", הוּא אָמַר, וְחִזַּר אֶל מִתַּחַת לְשִׁלְחָן כְּדִי לְחַפֵּשׁ אֶת הַכָּפֶה.

"לֹא רָגַע, לֹא רָגַע!" בָּכָה יוֹנִי.

"מָה קוֹרֶה פֹּה? עֲדִין לֹא יִרְדָּתֶם?" אָמַר נִכְנָסָה לְמִטְבָּח בְּדִיּוֹק בְּרָגַע שִׁיּוֹחָאי הִסִּיעַ אֶת עַצְמוֹ שׁוֹב אֶל מִתַּחַת הַשִּׁלְחָן.

"אֲבָדָה לִי הַנֻּעַל, וְאַחֵר כִּי אֲבָדָה לִי הַכָּפֶה", הִתְנַצֵּל יוֹחָאי. לֹא הָיָה לוֹ נָעִים שֶׁהִבְכִּיּוֹת שֶׁל יוֹנִי הִבִּיאוּ אֶת אָמַר לְמִטְבָּח כְּדִי לְגַלּוֹת שֶׁהֵם עֲדִין בְּבֵית.

"בּוֹא, אֲתָה כָּלֶךְ מֵאֲבָק", אָמְרָה אָמַא, מְשַׁכָּה אֵלֶיהָ אֶת יוֹחָאי וְטַפָּחָה עַל גֵּב הַחֲלָצָה שֶׁלוֹ כְּדִי לְנָקוּתוֹ. "לָמָּה לָקַח לְךָ כָּל-כֶּף הַרְבֵּה זְמַן לְחַפֵּשׁ שָׁם?" הִיא שָׁאַלָה בְּחֻצִי אֲנָחָה.

"כִּי בִינְתִים מִצְאָתִי מִתַּחַת לְשִׁלְחָן מִשְׁהוּ אַחֵר", אָמַר יוֹחָאי, נוֹעֵל אֶת הַנֻּעַל שָׁלוֹ.

"מָה כָּכֶר אֶפְשָׁר לְמִצּוֹא שָׁם?" הִתְפַּלֵּאָה אָמַא. כָּכֶל הִידוּעַ לָהּ, הִיא מְטַאטֵאָה אֶת הַמִּטְבָּח פְּעֻמִּים בְּיוֹם, כִּי שֶׁלֹּא אֲמִירוֹת לְהִיּוֹת בּוֹ מִצִּיאוֹת גְּדוּלוֹת.

"לֹא עַל הָרֹצֶפֶה", נָסָה יוֹחָאי לְהַסְבִּיר, "שֶׁכַּכְּתִי שָׁם וְהִרְמַתִי אֶת הָרֹאשׁ, וּפְתָאוֹם גְּלִיתִי שֶׁבִּלְחוֹ שֶׁל הַשִּׁלְחָן, בְּצַד שְׂרֹאִים מִן הָרֹצֶפֶה, יֵשׁ צוּרוֹת מַעֲנִינוֹת".

"צוּרוֹת מַעֲנִינוֹת?!" גְּבֵרֶת עֲדִינָה גְרוֹס נִסְתָּה לְהַזְכֵּר אִם הִיא רָאָתָה אֵי פַּעַם אֶת צִדּוֹ הַהַפּוֹךְ שֶׁל שִׁלְחָן הַמִּטְבָּח שָׁלָה. "בְּעֶרֶב פֶּסַח הִפְכֵיתִי אֶת הַשִּׁלְחָן, וְאֲנִי לֹא זֹכֶרֶת שׁוֹם צוּרוֹת שֶׁהָיוּ שָׁם", הִיא אָמְרָה.

"בְּהִתְחַלָּה זֶה נִרְאָה כְּמוֹ הָרִים וְסִלְעִים מְחֻדָּדִים", נָסָה יוֹחָאי לְהַסְבִּיר, "אֲבָל כְּשֶׁהִמְשַׁכְתִּי לְהִסְתַּכֵּל עוֹד וְעוֹד, גְּלִיתִי שֶׁזֶּה מַפָּה עֲתִיקָה וְסוּדִית מֵאִד שֶׁל אֶרֶץ רְחוֹקָה. תִּכְנְנֶנִּי אֵיךְ אֲנִי נוֹסֵעַ לְשָׁם עִם רֶכֶב הַהֲלוֹאִי שְׁלִי, תִּכְנְנֶנִּי אֶת כָּל הַסִּכָּנוֹת שֶׁיִּהְיוּ שָׁם, וְאֵיךְ אֲנִי מִצְלִיחַ לְבָרֵחַ מִשָּׁם עִם הַחֲבֵרִים שְׁלִי..."

"וְאֹהוּ, זֶה נִשְׁמַע מַעֲנִין", אָמְרָה אָמַא שֶׁהִקְשִׁיבָה מְרִתָּקֶת.

"אוֹחָאי, תִּקַּח אוֹתִי לְשָׁם", נִדְּדָה יוֹנִי הַקָּטָן.

"מסכן, הוא מחכה לי שעות", אמר יוחאי, וסוף-סוף לקח את יוני ואת הבימבה וירד למטה, אל ארץ הלואי.

"הוויי, הנה אתה!" קדמה את פניו החבורה שזכר הספיקה להתאסף בין חומות המזרנים; צביקי ודודי בלוי, בוקי פלס הג'ינג'י ונחומי ויס השחרחר.

"איפה היית?" שאל דודי.

"כבר חשבנו שנסעת לאיזה מקום בלי לקחת אותנו", אמר צביקי.

"כמעט נסעתי לבד", אמר יוחאי, "אבל בסוף החלטתי לקחת אתכם אתי. אתם באים?"

"קדם תספר לנו על המקום הזה", בקש נחומי ויס והתישב על מכונית כביסה ששכבה על צדה ליד רכב ההלואי שלהם.

"תספר, תספר", בקשו גם האחרים, ומצאו להם מקומות ישיבה נוחים.

"טוב" אמר יוחאי. הוא הושיב לידו את יוני הקטן בתוך הבימבה שלו, והתחיל לספר:

"מאחורי מדבר קרקול, רחוק מכל הארצות שמצירות באטלס, יש ארץ גדולה ומסתורית ששמה ארץ הענבר. כמעט אף אחד לא מכיר את הארץ הזאת, ולא הרבה אנשים בקרו בה. יש בעולם רק שלוש מפות של ארץ הענבר, ואיש אינו יודע היכן הן... רק מי שיש לו את המפה, יכול להכנס אל הארץ המסתורית... היום גליתי את מפת ארץ הענבר מתחת לשלחן המטבח שלנו."

יוחאי ספר לילדים המקסמים את כל הרעיונות שלו על הארץ המפלאה.

"אתם באים?" הוא שאל לבסוף, קם ממקומו, חבש את קסדת הדלי על ראשו ותפס את מקומו ליד צג המחשב ברכב המסעות.

סוף-סוף יצאו לדרך. הם חצו את מדבר קרקול הלוהט, הגדול והנורא, ונכנסו אל ארץ הענבר דרך שביל תלול ומסכן. היו שם הרים גבוהים עד לעננים, מכסים שלג וקרחונים. היו שם סלעים מחדדים כמו מגדלים. בכל פעם שהרכב הסתובב בעקולי השבילים, ברחו מפניהם אריות, נחשים, דגים וטיגריסים. היו שם רגעים די מפחידים, אבל הרכב המפלא שלהם התגבר על הכל, והחזיר אותם לחניה שבין המזרנים בדיוק בשעה שש, השעה שבה בקשה אפא שיוחאי יחזיר את יוני הביתה.

"זה היה מסע נהדר", אמרו כלם בעינים מכריקות ובלחיים משלהבות.